

שיל"ת

קונטרס

דפידשנו

על סדר הדף היומי

קובץ ביאורים והערות על סדר הדף היומי שנתלכנו
בלימוד בצוותא על ידי

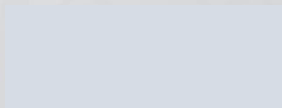
הר"ר זלמן חיים הומינר הי"ו
והבה"ח יוסף יצחק גולדשטיין הי"ו

יוצא לאור ע"י
ארגון שיעורי תורה שע"י קהילת קרעטשניף

גיליון שח שנה ז' פרשת נח חודש חשון שנת ה' תשפ"ז לפ"ג
בכורות כא. - כז:

קוראים המעוניינים להצטרף לרשימת תפוצה במייל
ניתן לפנות לכתובת המייל
sh0533132203@gmail.com

להנצחות וכן לכל ענייני הגליון ניתן לפנות
להר"ר זלמן חיים הומינר בפל' 053-3132203

נ.ב. הביאורים וההערות נכתבו תוך כדי לימוד ואפשר ונפלו טעויות
ולכן נבקש מכל מי שיש לו הערות או הארות אם יוכל לשלוח בכתב
לכתובת מייל הנ"ל.

פרנס השבוע

מה בגליון?

- הא דאמר ר' שמעון אני ראיתי גדייה וכו' והקשו בגמ' מאי איכא בין תנא קמא לר' שמעון איכא בינייהו דזעירי וכו' ותירלו ואיבעית אימא דכולי עלמא אמרינן מהקת היום ככולו והכא במחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר קמיפלגי, והיינו דהיה קשה לגמ' מה בא ר' שמעון לחדש בדבריו מה שראה כזה מעשה שגדייה נכנסו בנותיה ובנות בנותיה לדיר להתעשר יחד, הרי כבר תנא קמא אמר דכך היא ההלכה, ומה חידוש איכא במה שראה כן למעשה, ולכך הבינו דודאי איכא איזה חילוק לדינא בין תנא קמא לר' שמעון ולכך אמר ר' שמעון דבריו, ורק זה הקשו מהו אותו חילוק. ובהמשך הגמ' הביאו חילוק במחוסר זמן דהיינו בתוך שבע ימים ללידתו אם אפשר להכניסו לדיר להתעשר או לו, דלר' שמעון נכנסות ולכך נכנסות לדיר להתעשר, אבל לת"ק אין נכנסות לדיר להתעשר עד לאחר שבעה ימים ללידתו, וקשה דא"כ איך יהיו לת"ק נכנסות לדיר להתעשר אפי' בסוף שנתה ממנ, הרי ודאי לית כאן שבעה ימים קודם סוף השנה כדי שיוכלו להכנס לדיר אפי' בסוף השנה ממנ, דהרי לעיל אמרנו דאפי' למקלת היום ככולו לא די לת"ק, ועכשיו דבעינן עוד שבעה ימים קודם ודאי לא יספיקו, ועוד דלפי זה חילוק למעשה ממנ איכא דלת"ק לא נכנסות לדיר יחד להתעשר, ואילו לר' שמעון כן נכנסות, ובזה הרי לא נחלקו ת"ק ור' שמעון, דהרי לשניהם אמרו דכן נכנסות לדיר להתעשר בתוך שנה אחת? (הערה ל"ג)

• מה דאמרו במשנה הזכור נאכל שנה בשנה בין תם בין בעל מום שנאמר לפני ה' אלקיך תאכלנו שנה בשנה נולד לו מום בתוך שנתו רשאי להייומו כל שנים עשר חודש לאחר י"ב חודש אינו רשאי להייומו אלא ל' יום, והיינו דלכתחלה בעינן לאוכלו לזכור בתוך שנה ראשונה ללידתו, והיינו שנה מיום השמיני ללידתו דרק אז היה ראוי להקרבה, אבל אם נולד לו מום בתוך שנתו יכול להייומו עוד י"ב חודש מאז שנולד לו המום, ובנולד לו המום אחר שנים עשר חודש אינו רשאי להאריך להייומו עוד י"ב חודש, אלא רק עוד ל' יום משנולד לו אותו מום, והקה דאם בשלל נולד לו מום קודם שנתו רשאי להייומו רק שנה מיום השמיני שלו, א"כ איך שייך שיהא נופל בו מום לאחר שנים עשר חודש, הרי כלל אינו רשאי להשאירו קיים בזמן זה? (הערה ל"ט)

• מה דאמר רבינא הילכך נדה קולא חלה ואוכל לה כהן קטן ואי ליכא כהן קטן שקלה לה בריש מסא וסדיא בתנורא והדר מפרשא חלה אחריתי כי היכי דלא תשתכח תורת חלה ואוכל לה כהן גדול, והיינו דהיות ותרומת חו"ל אסורה רק למי שטומאה יולאה מגופו, לכך רק לכהן קטן מותר החלה שהפרישה ממנה הנדה דאינו שייך בטומאת קרי, וה"ה לגדול שטבל לקריו, ואם אין שם קטן או גדול טהור שורפת הנדה אותו חלה ומפרישה אחרת תחתיה כדי שלא תשתכח תורת חלה, ואת זה גם כהן גדול שאינו טהור יכול לאוכלה, והקה דהרי שניהם דרבנן נינהו, ולמה את הראשון שורפת ואילו את השני כהן שאינו טהור אוכלה. ועוד קשה למה כלל בעינן לשרוף החלה הראשונה, דלמה לא נמתין וניתנה לכהן גדול אחר שיטבול? (הערה מ"א)

דף כא ע"א

לג. בגמ' אמר ר' שמעון אני ראיתי גדייה וכו' מאי איכא בין תנא קמא לר' שמעון איכא בינייהו דזעירי וכו' ואיבעית אימא דכולי עלמא אמרינן מקצת היום ככולו והכא במחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר קמיפלגי. היינו דהיה קשה לגמ' מה בא ר' שמעון לחדש בדבריו מה שראה כזה מעשה שגדייה נכנסו בנותיה ובנות בנותיה לדיר להתעשר יחד, הרי כבר תנא קמא אמר דכך היא ההלכה, ומה חידוש איכא במה שראה כן למעשה, ולכך הבינו דודאי איכא איזה חילוק לדינא בין תנא קמא לר' שמעון ולכך אמר ר' שמעון דבריו, ורק זה הקשו מהו אותו חילוק. ובתחלה אמרו דהחילוק הוא דר' שמעון הדגיש בדבריו דראה הגדייה ובנותיה בתוך שנתה, והיינו דהמעשה שראה ר' שמעון לא איירי שם שנולדו בסוף שנת המעשר ממש ונכנס לדיר

להתעשר יחד, אלא שכבר בתוך שנתה והיינו לפחות כמה ימים קודם סוף שנת המעשר כבר נכנס להתעשר יחד, והיינו דנחלקו בהא דאמר זעירי דאין מינוף פחות מל' יום, והיינו דבין בהא דת"ק ובין בהא דר' שמעון איירי שמינופו בתחלת חודש השביעי ללידתן, דלר' שמעון שלא סבירא ליה דזעירי נתעברו שוב מיד אח"כ, ולכך ילדו בנותיהן כבר בתחלת חודש אחד עשר, והיינו כחודש ימים קודם סוף שנת המעשר, והיינו בתוך שנתה, ואילו לת"ק דסבירא ליה זעירי לא נתעברו כי אם בתחלת שמיני, ולכך לא ילדו כי אם בסוף שנת המעשר ממש. ואח"כ הביאו עוד חילוק ביניהם, במקצת היום ככולו ולכולי עלמא בעינן לטינוף ל' יום ואית להו דזעירי, והחילוק ביניהם אם נולדו בסוף היום האחרון ממש, או כבר בתחלת היום והיינו בתוך שנתה, ואח"כ הביאו חילוק נוסף במחוסר זמן דהיינו בתוך שבע

ימים ללידתו אם אפשר להכניסו לדיר להתעשר או לו, דלר' שמעון נכנסות ולכך נכנסות לדיר להתעשר, אבל לת"ק אין נכנסות לדיר להתעשר עד לאחר שבעה ימים ללידתו. אבל קשה דא"כ איך יהיו לת"ק נכנסות לדיר להתעשר אפי' בסוף שנתה ממש, הרי ודאי לית כאן שבעה ימים קודם סוף השנה כדי שיוכלו להכנס לדיר אפי' בסוף השנה ממש, דהרי לעיל אמרנו דאפי' למקצת היום ככולו לא די לת"ק, ועכשיו דבעינן עוד שבעה ימים קודם ודאי לא יספיקו, וא"כ איך אמר ת"ק דנכנסות לדיר להתעשר יחד, ולפי זה חילוק למעשה ממש איכא דלת"ק לא נכנסות לדיר יחד להתעשר, ואילו לר' שמעון כן נכנסות, ובוהו הרי לא נחלקו ת"ק ור' שמעון, דהרי לשניהם אמרו דכן נכנסות לדיר להתעשר בתוך שנה אחת. וראיתי מבארים דלת"ק איירי דלא היה טינוף כלל, ולכך איכא כאן ל' יום נוספות, וממילא נולדו כחודש קודם סוף שנת המעשר, ולכך אפי' דבעינן שבעה ימים

שלא יהיו מחוסרי זמן, מ"מ איכא כאן די רווח גם אחר השבעה ימים כדי שיכנסו יחד להתעשר, ואילו לר' שמעון כן איירי בטינופו ומ"מ בתוך שנתה נכנסות להתעשר דלדעתו על אף דמחוסרי זמן נינהו נכנסות להתעשר. אבל קשה דא"כ עולה דלר' שמעון איירי ביום האחרון של השנה דנכנסות להתעשר, ואילו לת"ק כחודש קודם סוף השנה, ועד עכשיו אמרנו איפכא דלישנא דר' שמעון דנקט בתוך שנתה הוא דמשמע קודם סוף השנה ולא בסופו ממש, ואילו עכשיו ביארו מחלוקתן איפכא, וצ"ע.

דף כב ע"א

לד. בגמ' תני ר' חייא אינה מטמאה לא במגע ולא במשא אמאי תקבר כדי לפרסמה שנפטר מן הבכורה למימרא דולד מעליא הוא ואמאי אין מטמא לא במגע ולא במשא אמר ר' יוחנן משום ביטול ברוב נגעו בה. היינו דלמעשה חיישינן שהיה בה וולד,

ומ"מ לא מטמא במגע ובמשא כיון דגם אם היה בה וולד הרי הוא נמחה בה ובטל ברוב דם. אבל קשה דבתחלה אמרו דאין לה דין בכור דלכך תקבר, אלא רק כדי לפרסמה דפטורה מן הבכורה קבעו דינה להקבר, ואילו אח"כ אמרו דבאמת כן היה בה וולד ורק בטל ברוב, דמשמע דכן יש לה דין בכור רק שלגבי טומאה בטל ברוב ולכך אינו מטמא, וא"כ צריך לומר דדינה דתקבר משום דבכור הוא ולא רק כדי לפרסמה דפטורה מן הבכורה, וממילא למה בתחלה אמרו איפכא. וצריך לומר דגם למסקנא אין זה ברור דהיה כאן וולד ורק חשש בעלמא הוא, ומ"מ לא מטמא משום דגם על הצד דהיה בה וולד בטל ברוב, וממילא גם לדין קבורה אין בה חיוב ממש מדין בכורה דספק הוא, אלא דמ"מ בעינן לקוברו ודאי כדי לפרסמה דפטורה מן הבכורה. אבל קשה דאם בספק איירי אם היה בה וולד או לא, למה לגבי לפוטרה מן הבכורה הוא פוטרה לגמרי, דלמה לא יהא

הדבר בספק, ויהא צריך להפריש מספק ולהניחו אצלו כדין בכור ספק, הרי אין זה ברור דהיה כאן וולד. ואם תאמר דכן ברור דהיה כאן וולד ולכך פטורה מן הבכורה, למה אמרו דכל דין קבורה הוא רק כדי לפרסמה דפטורה, הרי בכור ממש הוא ואסור בהנאה ובעי קבורה. ונראה דצריך לומר דכיון דבטל ברוב, וכפי שאמרנו לענין טומאה, כך יש לומר דבטל ברוב לגבי קבורה, ולכך מדינא לא חייב בקבורה על אף דודאי וולד הוה, ועוד, דגם אם וולד ודאי הוא מ"מ אין זה ודאי דבכור הוא, דדלמא וולד נקבה הוה, וממילא אין בה חיוב ודאי בקבורה מצד דין בכור, אבל מ"מ למעשה חייב בקבורה כדי לפרסמה דפטורה מן הבכורה.

דף כג ע"א

לה. בגמ' אמר ליה אם טומאה עוררת טומאה טהרה עוררת טומאה. היינו מה שרצו להביא ראיה דמין במינו אמרינן דחוזר וניעור, וממילא גם כאן המים

דף כד ע"א

הטהורים שנכנסו עכשיו יעוררו
 המים הטמאים ויתבטלו בהם,
 ויחד יגברו על הציר ויאסרו
 אותו, וזה דחו בגמ' דעל אף
 שהוכח מכאן דמין במינו חוזר
 וניעור, זהו דווקא בטומאה
 שמעוררת הטומאה, אבל במין
 במינו שאחד מהם טהור אינו
 מעורר מינו הטמא, דהרי הוא
 עצמו טהור ואינו יכול לעורר
 טומאה שהיא כנגדו. אבל קשה
 דסוף סוף אזלינן בתר טעמא,
 ובטעמא הרי שניהם שוין ולמה
 לא יעורר המין במינו גם
 כשבדינא אינם שוים, ובשלמא
 למ"ד בכל הש"ס דלא אזלינן
 בתר טעמא אלא בתר שמא
 ניהא, דהיות ואין דינם שוה אין
 שמם שוה, אבל למ"ד בתר
 טעמא אזלינן קשה. ואולי יש
 לומר דגם אם מינו הטהור מעורר
 הטעם של הטמא שהוא מינו,
 מ"מ אינו יכול לעורר דינו לטמא
 שוב, והיות וכבר בטל דינו
 לטהור ברוב ציר, ממילא נשאר
 בדינו כך, דגם מינו דמעוררו
 מטהרו גם כן כמו הציר, וצריך
 עוד עיון בזה.

לו. בגמ' וכיון דאמר רב הלכתא
 ככוליה פרקין בר מפלוגתא
 הלכה בר' יוסי בן המשולם למה
 לי אי אמר הלכתא ככוליה
 פירקין ולא אמר הלכתא בר'
 יוסי בן המשולם הו"א אדר' יוסי
 בן המשולם קאי ומאי ככוליה
 פירקין דר' יוסי תרתי אמר
 ופלוגתא דברייתא פלוגתא היא
 אשמועינן הלכה בר' יוסי
 לאשמועינן דאדרבן שמעון בן
 גמליאל קאי ופלוגתא דברייתא
 לאו פלוגתא היא. היינו דהקשו
 למאי בעינן לומר הלכה בר' יוסי,
 הרי כבר אמרו להדיא דהלכה
 ככוליה פירקין וכולל בתוכו הא
 דר' יוסי, ותירצו דלכך בעינן
 למימר הא דר' יוסי לחוד, כדי
 שנבין מכך דהא אמרו הלכה
 ככוליה פירקין ברשב"ד איירי
 ולא בר' יוסי. אבל עדיין קשה איך
 הו"א לומר דהלכה ככוליה פירקין
 בר' יוסי איירי ולא ברשב"ג,
 דלחז"א למאי בעינן לומר הלכה
 ככוליה פירקין אי אדר' יוסי קאי,
 הרי ממילא אין עליו חולקין ולמה

לא יהא הלכתא כמותו, וממילא מוכרחים אנו לומר דהלכתא ככוליה פירקין אדר' שמעון בן גמליאל קאי, וא"כ עדיין יקשה למאי נאמר הלכתא כר' יוסי. ואולי יש לומר דפעמים דאין הלכה גם כשיטת יחיד, ועל אף דאין עליו חולקין, וזה קמ"ל דהלכה כמותו.

לז. בגמ' איבעיא לחו דבר בחזקתו דקאמר רשב"ג דאינה מרחמת אלא א"כ יולדת הא היכא דאוליד חיישינן לרחומי או דלמא דידה מרחמא דלא דידה לא מרחמא ליה למאי נפקא מינה למילקא עלה משום אותו ואת בנו. היינו דאיבעיא לחו אם בשכבר ילדה אחד מרחמת גם מי שאינה בנה, אבל הנפק"מ אינה לגבי דין בכורה, דהרי לבכורה של וולד שיוולד ממנה עכשיו אין חשש, דהרי אם מרחמת הבהמה שלפנינו משום דכבר ילדה, ממילא זה שיוולד עכשיו אינו בכור, ולכך אמרו דנפק"מ לגבי מלקות דאותו ואת בנו, אם זה שלפנינו שמרחמת עליו בנה הוא ואם נשחטו יחד חייב משום אותו

ואת בנו או לא. אבל באמת עדיין צריך ביאור למה לגבי בכורה אין נפק"מ, הרי כן יהא נפק"מ באופן שהיתה עומדת מבכירה עם בנה הבכור ועוד עגל קטן בצוק, ונפל אחד מן העגלים, דיש לחשוש דגם אם ממשיכה להניק זה שנשאר אין זה מוכרח דהוא הבכור, דאולי אין זה הבכור, ורק משום דכבר ילדה מרחמת גם עליו, וממילא יהא נפק"מ לגבי הבהמה שלפנינו אם דינו כבכור או לא, ולמה דווקא על אותו ואת בנו אמרו נפק"מ, וצ"ע.

דף כה ע"א

לח. בגמ' והאיכא איסורא דרבנן אלא שאני פרה דלא שכיחא וליחלה ולפקה לחולין וליגזה וחדר ליקדשה. היינו הא דהקשו למה בפרה התיר ר' יוסי בן המשולם לגזוז שתי שערות ולא חשש לגיזה דקדשים, ותירצו דקדשי בדק הבית היא ואין בזה איסור גיזה, ושוב הקשו והא מדרבנן אסור ותירצו דפרה לא שכיחא ולכך לא גזרו בה רבנן, ועל זה שוב הקשו למה לא

יחללנה וכשהיא חולין יגזו אותה ורק אח"כ שוב יקדישנה. אבל קשה דאם לא גזרו בה רבנן למאי יחללנה וליפקה לחולין בשביל גזירתה, הרי אמרנו דאין בה איסור כלל. ויש שרצו לבאר דעדיין אם אפשר לתקן בקל יתקן. אבל עדיין קשה דהרי אם אינה שכיח אין בה כלל איסור, וממילא גם בקל למאי בעינן לתקן. ואולי יש לומר דלחלק בגזירה דרבנן לגזור בזה כן ובזה לא לא היו מחלקים אם בקל יש לתקנה, ועל אף דטעם נכון הוא דאינה שכיח ולא גזרו בה, מ"מ לחינם אין לחלק, ולכך היה קשה למה באמת כן חילקו בה. וזה תירצו דמשום דדמיה יקרין לכך אין זה בקל ולכך בעינן לחלק בה.

דף כו ע"ב

פרק ד

לט. במשנה הבכור נאכל שנה בשנה בין תם בין בעל מום שנאמר לפני ה' אלקיך תאכלנו שנה בשנה נולד לו מום בתוך שנתו רשאי לקיימו כל שנים עשר

חודש לאחר שנים עשר חודש אינו רשאי לקיימו אלא ל' יום. היינו דלכתחלה בעינן לאוכלו לבכור בתוך שנה ראשונה ללידתו, והיינו שנה מיום השמיני ללידתו דרק אז היה ראוי להקרבה, אבל אם נולד לו מום בתוך שנתו יכול לקיימו עוד שנים עשר חודש מאז שנולד לו המום, ובנולד לו המום אחר שנים עשר חודש אינו רשאי להאריך לקיימו עוד שנים עשר חודש, אלא רק עוד ל' יום משנולד לו אותו מום. אבל קשה דאם בשלא נולד לו מום קודם שנתו רשאי לקיימו רק שנה מיום השמיני שלו, א"כ איך שייך שיהא נופל בו מום לאחר שנים עשר חודש, הרי כלל אינו רשאי להשאירו קיים בזמן זה. ואולי יש לומר בשנפל בו מום נוסף אחר שכבר נפל בו מום בתוך שנתו, דהיות וכבר היה מותר לקיימו עד שנים עשר חודש משנולד בו המום הראשון, ממילא נשאר קיים גם לאחר שנים עשר חודש מיום השמיני שלו, ובכחאי גוונא אמרו דאם נפל בו עוד מום אחר לאחר

שנתו, אינו רשאי שוב להאריך ולקיימו עוד שנים עשר חודש, אלא רק עוד ל' יום.

דף כז ע"א

מ. בגמ' אמר שמואל תרומת חוצה לארץ במילה ברוב רבה מבטלה ברוב ואוכל לה בימי טומאתו רב הונא בריה דרב יהושע כי מתרמי ליה חמרא דתרומה הוה רמי תרי נטלי דחולין וחדא נטלה דתרומה ושקיל חד מיכן ואילך רמי חדא ושקיל חדא. היינו דבתרומת חוצה לארץ כיון דרק דרבנן היא מקילים בה ויכולים לבטלה ברוב ואין צריך לבטלה במאה ואחד. אבל צריך ביאור דגם אם דרבנן היא ולכך די בה בביטול ברוב, מ"מ לבטלה בידיים מי שרי, והרי אין מבטלין איסור לכתחלה. ובאמת לגבי דברי שמואל מצינו מחלוקת הראשונים אם בביטול בידיים איירי והיינו לכתחלה, והטעם דמותר משום דרק בדאורייתא אסרו לבטל איסור לכתחלה, או דאיירי בשנפל לחולין וביטלה ברוב רק בדיעבד. אבל באמת

קשה לסוברים דרק בדיעבד איירי, דהרי בדברי רב הונא בריה דרב יהושע אי אפשר לפרשה דאיירי בדיעבד, דהרי בידיים היה לוקח תרי נטלי דחולין וחד נטלא דתרומה ומבטל התרומה, דברור הוא דלא בדיעבד היה. ואולי סברו דמחלוקת איכא בזה אם למבטלין איסור לכתחלה בדרבנן, וצריך עיון בדברי הראשונים. אבל לגבי אופן הביטול שהיה מבטל רב הונא היין דתרומה צריך ביאור, דהרי ביטולו היה שלקח אחד מן השלשה נטלי ותלה דחולין הוא והתירו, ואילו אח"כ הוסיף עוד נטלא דתרומה לתערובת ושוב נטל אחד בתורת חולין, וכך עשה שוב ושוב עד שגמר כל היין דתרומה, וזה קשה האידך כולן יהיו חולין ויהיו מתבטלין ברוב חולין, הרי למעשה היה כאן רק ב' נטלי דחולין וכל השאר דתרומה, ועל אף דכל קמא בטיל, מ"מ כאן ברור להדיא דהרוב תרומה ואיך יהא מבטל באופן כזה ברוב, וכי תרומה שהתבטלה ברוב חולין חוזרת ומבטלת

תרומה אחרת, דבשלמא שתהא עצמה בתורת חולין ומשום דנתערבה ברוב ניחא, ואפי' לומר שאינה חוזרת וניעורה באם הוסיפו בה עוד תרומה גם עוד ניחא, אבל למימר דהתרומה עצמה תבטל תרומה ומשום דנתערבה קודם, זהו תימה. דהרי ברור הוא דאחר שהכנים לתערובת ארבעה או חמשה נטלי דתרומה, דאין שם רוב חולין, וצ"ע.

מא. בגמ' אמר רבינא הילכך נדה קוצה חלה ואוכל לה כהן קטן ואי ליכא כהן קטן שקלה לה בריש מסא ושדיא בתנורא והדר מפרשא חלה אחריתי כי היכי דלא תשתכח תורת חלה ואוכל לה כהן גדול. היינו דהיות ותרומת חוצה לארץ אסורה רק למי שטומאה יוצאה מגופו, לכך רק לכהן קטן מותר החלה שהפרישה ממנה הנדה דאינו שייך בטומאת קרי, והוא הדין לגדול שטבל לקריו, ואם אין שם קטן או גדול טהור שורפת הנדה אותו חלה ומפרישה אחרת תחתיה כדי שלא תשתכח תורת

חלה, ואת זה גם כהן גדול שאינו טהור יכול לאוכלה. אבל קשה דהרי שניהם דרבנן נינהו, ולמה את הראשון שורפת ואילו את השני כהן שאינו טהור אוכלה. וצריך לומר דהשני אפי' מדרבנן אינו חלה ממש אלא רק שלא תשתכח תורת חלה, ולכך אין לה דיני חלה כלל, אלא רק צריך ליתנה לכהן ובזה די שלא תשתכח. אבל קשה דהרי בעיסת התרומת חוצה לארץ איירי, דהיא אסורה לכהן שטומאה יוצאה עליו מגופו גם בלא שתהא חלה ויהיו בה דיני חלה, וממילא למה את השני שהפרישה מותר אפי' לכהן שאינו טהור. וצריך לומר דלא איירי בעיסת תרומת חוצה לארץ, אלא בסתם עיסת חוצה לארץ, ורק למדו מתרומה דחוצה לארץ לחלה דחוצה לארץ ששניהם יהיו אסורים רק למי שטומאה יוצאה עליו, וממילא השני שאין לה דין תרומה ולא דין חלה, מותר לכהן שאינו טהור. אבל באמת קשה למה כלל בעינן לשרוף החלה הראשונה, וכי לא יהיה אח"כ כהן שיטבול

יד

ביאורים

מסכת בכורות

והערות

לקריו, דלמה לא נמתין וניתנה
לכהן גדול אחר שיטבול, וצ"ע.